

สี่พันตร

บทที่ 26

“เราคือสมาชิกกองกำลังกู้ชาติของนายพลวันเนา... ปฏิบัติการด้วยความมุ่งมั่นไม่เสียดายชีวิต เพื่อนร่วมอุดมการณ์ทุกคนพร้อมจะตายทุกเวลา ฉะนั้นเราขอเตือน หากท่านยังรักชีวิตและเป็นห่วงครอบครัว จงทำตามคำสั่งอย่าได้ขัดขืนเป็นอันขาด”

เสียงประกาศกร้าว ดังจากเครื่องขยายเสียงได้ยินกันทั่ว ตามด้วยเสียงแปลเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษตะกุกตะกักอย่างตื่นเต้น หัวกอล์ฟของเจ้าหน้าที่บนเครื่อง ชายฉกรรจ์สี่หน้าซึ่งขังที่ถ่อปืนอยู่ในช่องทางเดิน จ่อจ้องปลายกระบอกปืนไปยังคนที่มืท่าที่ไหวตัว ยิ่งทำให้ทุกคนไบหน้าถอดสี มีเสียงอุทานร้องไห้กระซิก ชายคนหนึ่ง ในกลุ่มผู้โดยสารที่ใกล้ชายถ่อปืนผุดลุกขึ้นยืนด้วยอาการไม่ยินยอม ผลก็คือเขาถูกปืนในมืออีกฝ่ายกระแทกใส่ใบหน้าจนเซกลงไปทับคนที่นั่งอยู่ข้างๆ เลือดสดๆ สาดกระเซ็น เสียงหวีดอุทานของสตรีและเสียงฮือฮาของคนอื่นๆ ดังขึ้น ผู้ชายอีกหลายคนผุดลุกขึ้น มีผลให้ปืนในมือของผู้ก่อการ ซ้ำเข้าที่ไบหน้าของคนที่อยู่ใกล้ที่สุดทันที

“ทุกคนอยู่เฉยๆ..!” เสียงห้ามเป็นของนายร้อยเอกแห่งหัตถ์ดิน ทุกคนหันไปมองเขาเป็นตาเดียวกัน ชายหนุ่มไร้ความแตกตื่น ยกมือห้ามเหมือนจะปรามผู้ร่วมโดยสารให้อยู่ในความสงบ

“ทุกคนอย่าวู่วาม ไม่อย่างนั้นอาจเกิดอันตรายได้” เขาพูดซ้ำ “นั่งลง” เจ้าคนถ่อปืนผลักไหล่ผู้ชายใกล้ตัว ก่อนจะหันปืนมาที่ชายหนุ่ม “แกเองก็อย่าก่อเรื่องเป็นอันขาด”

ร่างสูงไม่ห้วนไหนหว่ ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม ประเมินผู้ออกคำสั่งอยู่เจียบๆ ชายสองคนนี่คล้ายเป็นเพียงผู้รับคำสั่งที่หยาบกระด้าง ไม่แน่ว่าอาจใช้อำนาจโดยไม่กลั่นกรองทำให้เกิดอันตรายร้ายแรงขึ้นได้

พายุฝนที่เบื้องนอกไม่ยอมรับรู้สิ่งใด ท้องฟ้าส่งประกายวูบวาบอาการทรงตัวของเครื่องไหนวูบๆ เป็นระยะ อย่างที่เป็นมาตลอดเวลาครึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้

เสียงประกาศผ่านลำโพงดังต่อไป

“ต่อจากนี้ ขอให้ผู้โดยสารทุกคนนั่งรัดเข็มขัดไว้ ใครที่ลุกจากที่นั่งโดยไม่ขออนุญาตจะถูกยิงทันที... ขอซ้ำ... ใครลุกจากที่นั่งโดยไม่ขออนุญาต จะถูกยิงทันที...!”

แล้วถ้อยคำเนื้อความเดียวกันนั้นก็ดังทบทวนซ้ำๆ ในหลายๆ ภาษา คนที่ถูกฟาดด้วยปืนได้แต่ซบเสียดที่ไหล่ซึ่ม ไบหน้าบวมปูด ผู้โดยสารคนอื่นๆ แทบจะไม่กล้าเคลื่อนไหว บ้างจับมือถอดแขนกันแน่น บ้างกระซิบปลอบกัน บ้างสวดมนต์ บ้างร้องไห้กระซิก

“พวกมันต้องการอะไร” คำถามพึมพำทั่วห้องโดยสาร

“พวกเราจะปลอดภัยไหม... มันจะฆ่าตัวประกันเพื่อเรียก ransom อะไรหรือเปล่า...”

เครื่องบินกำลังเปลี่ยนทิศทาง มีไม่กี่คนที่สังเกตเห็นมา สื่อสารบอกไปแก่กัน

เจ้าหน้าที่ในที่นั่งของผู้โดยสารชั้นหนึ่งคงจะกำลังเจรจากับผู้ก่อการอยู่อย่างตึงเครียด เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า ในที่สุด ในท่ามกลางของความรู้สึกกดดัน เสียงสั้นๆ ก็ดังขึ้น

“ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ... ท่านผู้โดยสารโปรดทราบ...”

ขณะนี้เครื่องได้ถูกยึดไว้โดยกลุ่มกองกำลังกู้ชาติของนายพลวันเนา.....

ขณะนี้ท่านนายกรัฐมนตรีและผู้ติดตามกำลังเจรจากับเพื่อคลี่คลายสถานการณ์ด้วยความสุขุมรอบคอบ ท่านนายกรัฐมนตรี ขอให้ทุกท่านอยู่ในความสงบอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ ไม่เช่นนั้นนอกจากจะเกิดอันตรายขึ้นกับตัวท่านเองแล้ว ยังอาจเกิดอันตรายแก่คนอื่นๆ ทั้งหมด โปรดอย่าช่วยให้อีกฝ่ายใช้อาวุธเป็นอันขาด...

ท่านนายทฯ รับรองว่าทุกท่านจะปลอดภัย...”

เสียงประกาศขาดหายไป คนที่นั่งหน้าซีดเผือดหันมองกัน

“ท่านนายทฯ จะเอาอะไรมารับรอง หรือคิดว่าเงินหมื่นล้านของท่านจะซื้อชีวิตพวกเราได้”

“ก็ไม่แนะ เงินซื้อได้ทุกอย่างอยู่แล้ว กองกำลังของนายพล

วันเนาขาดแคลนยากจน จี๋เครื่องบินครั้งนี้อาจจะหวังเงินค่าไถ่ก็ได้”

“เจ้าประคุณ.. ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้ทุกอย่างผ่านพ้นดี ๆ”

อีกหลายคนในเครื่องพิมพ์ประนมมือบนบานศาลกล่าว บ้างสวดมนต์จบแล้วจบเล่า ไม่เว้นครูพรและครูเจี๋ยตลอดจนพวกลูกศิษย์ปากเก่งของเธอ

อภิริติถูกเพื่อนสาวกระซิบต่อว่า “เห็นไหม เธอไม่ควรพูดเรื่องอัปมงคลเลย ที่นี้เลยเกิดเรื่องขึ้นจริง ๆ”

“โธ่ อย่าซ้ำเติมกันซิ ฉันกลัวจะแฉ่อยอยู่แล้ว เพิ่งจะขึ้นเครื่องบินเป็นครั้งแรกก็มาเจออย่างนี้ ฉันคงเช็ดจนตายเลย”

“ฉันก็ขึ้นเครื่องบินเป็นครั้งแรก แต่ว่าจะเป็นการครั้งสุดท้ายด้วยหรือเปล่าละ” แสงเดือนพิมพ์ฟ้าหวาดหวั่น

อภิริติบีบแขนเพื่อนพูดเสียงสั้น “อย่าพูดเป็นลางได้ไหม”

ชายหน้าดุที่ถือปืนเดินอยู่ในช่องทางเดินหันมา ความอ่อนเยาว์สวยงามของสาว ๆ ทำให้สีหน้าเหี้ยมเกรียมกลับกรุ่มกริมขึ้น ร่างกำยำเดินเข้ามาหา

“คุณอะไรกันจะ สาว ๆ” เขาถามด้วยสำเนียงที่ไม่ทั้งภาษาท้องถิ่น “ให้พี่คุยด้วยคนได้ไหม”

พิสมัยเริ่มร้องไห้ ขณะที่เพื่อน ๆ ที่นั่งข้าง ๆ มีสีหน้าซีดเผือดลงไปอีก พิมพ์ฟ้าปฏิเสธปากคอสั้น

“เปล่า ๆ เราไม่ได้คุยอะไร”

“ไปคุยกับพี่ที่ข้างหลังสักครู่ได้ไหม” เขาก็มหันหลังมามองสาวในกลุ่มที่ละคน แต่ละคนเบือนหน้าหนี รู้สึกหวั่นกลัวอย่างที่สุด

มือหยาบกร้าน จับใบหน้าของแสงเดือนที่น่องอยู่ริมนอกสุดให้หันมาหา “น้องชื่ออะไรจะ”

“ชื่อ... ชื่อ...”

“ชื่ออะไร” คนถามยื่นหน้าใกล้เข้าไปอีก แสงเดือนจึงร้องไห้

“บอกเค้าไปซิ แสงเดือน” อภิริติเร่งเร้า

“อ้อ ชื่อแสงเดือน ชื่อเพราะสมตัว น้องสวยเหมือนพระจันทร์เต็มดวงจริง ๆ”

อีกฝ่ายหันหน้าหนี ร้องไห้กระซิก

คนอื่น ๆ หันมามอง

สายตาที่พิศบอความห่วงใย หันไปมองสามชายที่นั่งกระจายกันอยู่ข้างหลังอย่างปรักษา แต่ละคนมีสีหน้าเครียดขริมิวิตกกังวล มองตอบปลางสั้นหน้าบอกใบ้ให้เธออยู่เฉย ๆ

เจ้าคนรุกรานหันไปจับคางอภิริติ “แล้วเธอล่ะจะ ชื่ออะไร”

อภิริติสะดุ้งสุดตัว ดวงตาดิ้นตระหนกมองไปเห็นทิพย์พอดี

“ชื่อทิพย์...!”

อีกหลายคนต้องแปลกใจรวมทั้งคนที่ถูกนำชื่อไปอ้าง

“ชื่อสวยสมตัวอีกแล้ว ทิพย์... ทิพย์....”

ผู้ควบคุมอีกคนหนึ่ง ส่งเสียงตวาดมาจากปลายช่องทางเดิน นายคนกรุ่มกริมจึงยึดตัวขึ้น แต่ไม่วายหลิวตาให้อย่างหยอกเย้าระคนหมายมั่น

“ทิพย์... ฉันจะจำชื่อนี้ไว้”

ร่างหยาบใหญ่เดินจากไป อุษาที่ตัวสั้นเพราะความกลัว ต้องกอดแขนทิพย์ไว้แน่น กระซิบถามว่า

“อภิริติอ้างชื่อทิพย์ทำไม”

วัลภากระซิบขุ่นเคือง “เขาเห็นแก่ตัวนะซิ”

“ช่างเถอะ เขาอาจไม่ตั้งใจ พูดออกไปเพราะความตกใจก็ได้”

“ทำไมเธอช่างไม่กลัวเลย ฉันกลัวจะแฉ่อยแล้ว” อุษาคร้าครวญ

ทิพย์กลับคิดว่าหากมีอะไรเกิดขึ้น เธอจะได้หนีพ้นจากข้อผูกมัดที่เธอไม่อาจหนีหากว่ายังมีชีวิตอยู่ เธอเคยคิดว่าโชคชะตาโหดร้ายกลั่นแกล้งให้ต้องรับภารกิจนั้น หรือว่าบัดนี้พระแม่เจ้าจันทราได้เมตตาหยาบยื่นทางออกใหม่ให้แก่เธอ.....

“ฉันก็กลัว” น้ำเสียงเธอเข้มแข็งบีบมือเพื่อนอย่างปลอบ

วัลภาหันไปสบตา กับนายทหารจากหัสดิน ดวงตาคมเข้มในใบหน้าที่ถูกไรหนวดเคราบังมอดมอด ทั้งสองมองกันอยู่เป็นครู่กว่าหญิงสาวจะหันกลับมาตามเดิม.....

เสียงสั้น ๆ ของเจ้าหน้าที่ตั้งขึ้นทางลำโพงขยายเสียง

“โปรดทราบ...โปรดทราบ... ขอให้ร้อยเอกลอร์ช มารายงานตัวที่ห้องผู้โดยสารชั้นหนึ่งโดยด่วน...”

เสียงที่ดังตามมาเป็นเสียงสั่งในภาษาท้องถิ่นที่ห้าวห้วน เจ้าคนถือปืนทั้งสองรับฟังแล้วรีบหันมองหา ส่งเสียงทวาดห้วน

“คนไหน ร้อยเอกลอร์ช”

“ผมเอง” ชายหนุ่มยกมือขึ้น

“ไป” ฝ่ายนั้นสั่งห้วนๆ

ชายหนุ่มปลดเข็มขัดนิรภัยลุกขึ้นโดยดี ในยามสวนกัน เจ้าคนถือปืนไม่วายกระแทกไหล่เขาจนเซ ชายหนุ่มไม่ต่อต้านตอบโต้ กลับพยุงตัวขึ้นมา เดินหายเข้าไปหลังม่านที่กั้นแบ่งชั้นผู้โดยสารโดยดี

เป็นนาน ในท่ามกลางความตึงเครียดกดดัน ร่างสูงจึงกลับออกมา เขาสบตาทิพย์หนึ่งนานเหมือนจะบอกนัยอะไรบางอย่าง

วัลภาเองก็มองอยู่ไม่วางตา พอผ่านหญิงสาวไป ลอร์ชก็ประสานสายตากับนายร้อยเอกหนุ่มจากหัตถ์ดินอย่างแน่วแน่เช่นกันครั้นเดินผ่านภักดีไป ดวงตาคู่สวยในใบหน้าสะอ้าน ที่เคยเร็งรีนก็เบนไปจับหนึ่งที่องค์กรหนุ่มใหญ่จากโสภสซึ่งนั่งอยู่ถัดไป

พอเครื่องไหววูบ ร่างของเขาก็พอดีทรุดตรงตรงกับที่นั่งของชลัมภู

“เฮ้ย” เจ้าคนคุมส่งเสียงโวยวายเมื่อชายหนุ่มยังเกาะติดอยู่ตรงนั้น “ทำอะไรวะ”

ลอร์ช อ้อยอิ่งเกาะติด แต่ก็ลุกขึ้นก่อนที่มันจะเดินมาถึง สีหน้าของชลัมภูคล้ายไม่เปลี่ยนแปลง พยักหน้าให้อย่างเข้าใจกัน

วัลภาหันไปมองแล้ว สบตากับร้อยเอกภักดี ชายหนุ่มไหววูบหน้าอย่างให้สัญญาณ

เธอหันกลับยกมือขึ้น

“ฉันจะไปห้องน้ำ”

เจ้าคนคุมหัวเราะ “เกิดจะฉี่แตกขึ้นมาแล้ว กลัวมารกรี้งน้อง”

“ใช่ ฉันจะราดอยู่แล้ว”

มันหันไปเรียกเพื่อน “นั่งคนนี่ปวดฉี่วะ”

“ให้มันไป”

“ฉันก็ปวดด้วย” เพราะทนนั่งอยู่กับที่มานาน สตรีอีกหลายคนจึงยกมือบ่าง สีหน้าเหมือนกำลังทุกข์ทรมานเป็นที่สุด

“เฮ้ย ไปได้ที่ละคนเท่านั้น”

“ให้ฉันไปก่อนๆ” คนอื่นๆ ร้อง

“เกิดจะมาแย่งกันเข้าส้วมเสียแล้ว” เจ้าคนคุมหัวเสีย

วัลภาไม่ฟังเสียง ปลดสายเข็มขัดนิรภัยลุกขึ้นทันที

ในระหว่างทาง วัลภาเซทรุดลงตรงที่นั่งของนายร้อยเอกภักดี และเกาะอยู่ตรงนั้นนานจนโดนทวาด ทิพย์หันไปมองอย่างแปลกใจ เธอเคยเห็นคนทั้งสองพูดกันที่บ้านราชวดีหลายครั้ง ทั้งๆ ที่ชายหนุ่มไม่เคยสนใจจะพูดคุยกับสาวคนอื่นเลย ในครั้งนี้ทิพย์ก็อดรู้สึกไม่ได้อีกว่า ในยามคับขันอันตราย ท่าที่ที่หมอบซบกันอยู่ตรงนั้นคล้ายผิดจากธรรมชาติอย่างยิ่ง

ร่างใหญ่ล่ำกว่าสตรีในกลุ่มจนถูกเพื่อนๆ ล้อเลียน ลุกเดินต่อจนถึงส่วนหลังสุดที่กั้นเป็นห้องน้ำ พอกลับออกมา เธอก็นั่งลงตรงที่ว่างซึ่งอยู่ข้างหลัง ทิพย์เหลียวมองหาเมื่อรู้สึกว่าเป็นเพื่อนหายไบนาน เห็นวัลภากำลังพูดกับเจ้าคนคุมด้วยท่าทางอ่อนปวกเปียกราวกับคนป่วย

“อะไร” เจ้าคนคุมตะโกนถามเพื่อน

“นั่งคนนี่มันบอกว่าไม่สบาย เดินต่อไม่ไหวขอที่นั่งตรงนี้”

“ให้มันนั่ง” อีกฝ่ายตะโกนตอบอย่างรำคาญ

“ฉันจะไปห้องน้ำบ้าง” สตรีอีกผู้หนึ่งร้อง

“ไป” เจ้าคนมีปืนส่งเสียง

“วัลภาเป็นอะไรหรือเปล่าก็ไม่รู้” ทิพย์กระซิบกับอุษาอย่างเป็นห่วง

อีกครู่ใหญ่ ไอร้อนๆ ก็วูบขึ้นที่ข้างกาย ร่างของชลัมภูที่ลุกมาในจังหวะที่ผู้คุมเฉลอ นั่งลงแทนที่สาวร่างใหญ่ที่ลุกจากไป

“จะมีการยึดเครื่องบินคืน กำลังรอสัญญาณจากท่านนายพล”

“สัญญาณคืออะไรคะ”

“ไม่มีใครรู้”

“จะมีอันตรายหรือเปล่า”

“ไม่ต้องกลัว”

“ฉันไม่ได้กลัว แต่ว่าเป็นห่วงคนอื่น ๆ”

ฝ่ายนั้นมองเธอขีมิๆ กระซิบบอกด้วยภาษาท้องถิ่น

“เป็นห่วงได้แต่อย่าเอาตัวเข้าไปแลก ท่านมีค่ามากกว่าพวกเขา
มากนัก”

“ไม่มีใครจะตัดสินได้หรือว่าใครมีค่ามากกว่าใคร”

“ท่านมีภารกิจต้องกระทำ...!”

ทิพย์ตอบอยู่ในใจ ...ฉันไม่ยอมมีชีวิตไปถึงเวลานั้น...

“ถึงอย่างไรกระหม่อมจะไม่ยอมให้องค์หญิงเป็นอันตราย”

ทิพย์รู้ว่าเขาพร้อมจะเอาตัวเองแลกกับความปลอดภัยของเธอ
สายตาของเข่า่อนโยน ไม่เหมือนสลัมภูคนเดิมที่เต็มไปด้วยความ
โกรธเคืองชิงชังเมื่อครั้งเดินทางโดยเครื่องบินด้วยกันเมื่อครั้งก่อน

น้ำเสียงที่พูดต่อมันคงห้าวหาญ

“แต่ว่าหากเกิดอะไรขึ้นกับผม ขอท่านจงอย่าได้ลืมภารกิจที่
ได้รับมอบหมายมา”

“แน่นอน ฉันจะไม่ลืม” เธอตอบขีมิๆ

มีเสียงตวาด เฮ้ย แล้วเจ้าคนคุณก็ปราดมาถึง

“ที่นั่งของนายอยู่ตรงนี่หรือ”

“ผู้หญิงคนนี้เป็นน้องสาวของผม”

“น้องสาวก็น้องสาว แต่ว่าแกต้องกลับไปนั่งที่เดิม”

“เธอตกใจและไม่สบาย ให้ผมอยู่เถอะ” คำวิงวอนของเขา
ฟังดูไม่น่าเชื่อถือ คำที่ไบหน่าสีเข้มมีริ้วรอยแผลเป็นดูเหี้ยมเกรียม
ไม่แตกต่างจากคนถือปืนเท่าไรนัก

อีกฝ่ายฟาดด้ามปืนลงมาทันที สลัมภูผงตามแรงกระแทก
เลือดไหลลงมาจากเหนือคิ้ว สาวๆ ร้องหวีดว้าย ขณะที่ทิพย์อุทาน
ออกมาอย่างตกใจ คนถูกฟาดขบฟันไว้ ถึงอย่างไรเขาก็ต้องรอ
สัญญาณจากท่านนายพลไซยันต์

“อย่าทำร้ายเขา” ทิพย์ร้อง

“ได้สิ” เจ้าคนนั้นหันมามีกริม มันมองเธออยู่นานแล้ว
“ถ้าเธอจะไปคุยกับฉันที่ท้ายเครื่อง ฉันจะละเว้นเขาไว้สักครั้ง”

“อย่ายุ่งกับเธอ” สลัมภู คำราม

“หยุดเถอะ” ทิพย์ร้องห้ามเมื่อมือที่ถือปืนเงื้อง่าอย่างหมาย
มาดไบหน่าของคนที่นั่งข้างๆ “ฉันจะไป บอกมาซิว่าจะให้ทำยังไง”

“งั้นลุกขึ้น” มันถอยห่างเพื่อให้ที่ทางแก่ร่างที่ค่อยๆ ปลด
เข็มขัดนิรภัยออก

“อย่าไป” สลัมภู รีบยึดแขนบางๆ ไว้

“ไม่เป็นอะไร”

เธอเกร็งปลายนิ้วกดหลังมืออีกฝ่าย ส่งสัญญาณสายตาให้เขา
มองปลายเล็บที่บัดนี้เปลี่ยนสีจากที่เคยชมพูเรือเป็นดำคล้ำ

ด้วยสีหน้าเครียดขีมิ หนุ่มใหญ่ปล่อยให้ร่างบางลุกผ่าน
ออกไปยังทางเดิน เขาหันมองตามแล้วสบตากับนายร้อยเอกทั้งสอง
ซึ่งแปลกใจ แต่ก็รับรู้ “อย่าทำอะไรเธอนะ” เขาแกล้งตะโกนตามหลัง
คล้ายกับวิตกหวาดหวั่นเต็มที่

เพื่อนของเจ้าคนกริมส่งเสียงมาจากอีกด้านหนึ่งของทางเดิน

“เฮ้ย มึงจะทำอะไรวะ”

“มึงเฉยๆ ไว้ แล้วประเดี๋ยวจะให้ออกามึงบ้าง”

อีกฝ่ายไม่คัดค้าน กวาดตามองสาวๆ อย่างหมายมาด ผู้หญิง
สวยๆ ทั้งนั้น... ทุกครั้งเขาต้องเสี่ยงชีวิตทำงาน แต่พอถึงที่หมาย
เขาก็ไม่เคยได้อะไร นอกจากถูกไล่เข้าประจำการในกองทัพเถื่อนที่
อดอยากขาดแคลน นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนักแล้ว

“มึงดูแลแทนกูสักครู่ จำไว้ว่าถ้าใครเคลื่อนไหวละก็ยิงหัวมัน
ก่อนเลย” ฝ่ายนั้นไม่วายตะโกนส่ำทับ

ในท่ามกลางความตึงเครียด นายนักข่าวหันมามองครั้งแล้ว
ครั้งเล่า และเริ่มลำดับความทรงจำได้ที่ละน้อย

เขาเพิ่งจะนึกออกว่าเคยเห็นพวกเธอมาก่อน.....